

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи разширен състав)

18 септември 1996 година*

По дело T-353/94

Postbank NV, дружество, учредено по нидерландското право, в Амстердам, за което се явява адв. O.W. Brouwer и F.P. Louis, от адвокатското колегия Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург, при кантората на адв. M. Loesch, 11 Rue Goethe,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н B.J. Drijber и W. Wils, от правната Ж служба, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург, при кабинета на г-н Carlos Gómez de la Cruz, от правната Ж служба, Centre Wagner, Kirchberg,

ответник,

с предмет искане за отмяната на решение на Комисията, което се съдържа в нейни писма от 23 септември 1994 г. и 3/4 октомври 1994 г., което допуска, че трети страни могат, в национални правни производства, да представят изложението на възражения и протокола от съдебното заседание, което Комисията им е предоставила в хода на едно административно производство,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (първи разширен състав),

в състав от: г-н A. Saggio, председател, г-н C.W. Bellamy, г-н A. Kalogeropoulos, г-жа V. Tiili и г-н R.M. Moura Ramos, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, администратор,

като има предвид писмената фаза и впоследствие съдебното заседание от 14 декември 1995 г.,

постанови настоящото

Решение

Факти и производство

* Език на производството: нидерландски.

Производството пред Комисията

1. Postbank NV (по-нататък „Postbank”), дружество, установено в Нидерландия, е страна по „Gemeenschappelijke Stortings - en Acceptgiro Procedure” (Конвенция относно общата процедура за обработването на платежни и трансферни нареждания/заповеди, по-нататък „Споразумението GSA”). Това споразумение е сключено от известен брой нидерландски банки и въвежда обща процедура за обработване на платежни и трансферни нареждания/заповеди въз основа на предварително отпечатани формуляри, които могат да се четат от оптическа машина за четене.

2. На 10 юли 1991 г. споразумението GSA е съобщено на Комисията от Nederlandse Vereniging van Banken (нидерландско сдружение на банки, по-нататък „NVB”) в съответствие с член 4 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., първи регламент в изпълнение на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 1962 г., стр. 204, по-нататък „Регламент № 17”). По време на административното производство той е изменен, по-специално що се отнася до неговата скала за такси.

3. След нотификацията, Комисията получава няколко жалби от потребители на засегнатия формуляр за прехвърляне. Те са насочени срещу някои банки, една от които е ищецът.

4. Комисията изпраща искания за информация до NVB и други нидерландски банки в съответствие с член 11 от Регламент № 17. По-специално, през 1991 г. и 1992 г. тя поиска и получава информация и документи от ищеца по три повода.

5. На 14 юни 1993 г. тя изпраща на NVB изложение на възражения относно споразумението GSA и уговаря едно изслушване на засегнатите страни, което да се проведе на 28 октомври 1993 г.

6. NVB отговаря на изложението на възражения с писмо от 17 септември 1993 г.

7. Съдебното заседание на засегнатите страни се провежда пред Комисията на 28 октомври 1993 г.

Производство пред националните съдилища и искане за разрешение да се представят пред тези съдилища документи от административното производство пред Комисията.

8. През 1992 г., NUON Veluwe Nutsbedrijven NV (по-нататък „NUON”) и Maatschappij Elektriciteit en Gas Limburg NV (по-нататък „Mega Limburg”), комунални услуги, които използват формуляра за прехвърляне, предвиден от споразумението GSA, завеждат два иска пред Arrondissementsrechtbank te Amsterdam (Районен съд, Амстердам), единият срещу Postban, а другият срещу ABN Amro Bank NV (по-нататък „ABN”), като оспорват законността на новата скала за такси за използването на тези формуляри.

9. Arrondissementsrechtbank отхвърля исковете с решения от 20 януари и 7 април 1993 г. NUON и Mega Limburg подават жалба срещу тези решения пред Gerechtshof te Amsterdam (Регионален апелативен съд, Амстердам).

10. Същевременно, Комисията разрешава на двете предприятия да вземат участие в съдебното заседание от 28 октомври 1993 г., при все че те формално не са жалбоподатели във висящото пред нея административно производство. За да ги подпомогне в подготовката им за съдебното заседание, Комисията им изпраща, чрез писмо от 4 октомври 1993 г., пълната версия на изложението на възражения от 14 юни 1993 г., но без приложенията към него. Нейното писмо пояснява, че информацията, която се съдържа в изложението на възражения може да се използва само в подготовката за съдебното заседание и във всеки случай „не и за някаква друга цел, особено в правни производства” и че се „забранява да се допусне достъп на трети страни ... до нея” по какъвто и да било начин.

11. С писмо от 27 октомври 1993 и на съдебното заседание от 28 октомври 1993 г., NVB възразява срещу факта, че Комисията е оповестила изложението на възражения, в пълната му версия, на трети страни, без преди това да е предоставила на сдружението на банки възможността да предоставят становищата си по този въпрос. В своето писмо от 27 октомври 1993 г., то заявява *inter alia*, че Комисията „е трябвало да (го) уведоми за своето намерение да изпрати пълната версия на изложението на възражения и е трябвало да (му) предостави възможност да се противопостави срещу подобно изпращане или да посочи откъсите от изложението на възражения, които трябва да се разглеждат като съставляващи търговски тайни”. То изтъква, на съдебното заседание пред Комисията, че Генералната дирекция на Комисията по конкуренцията (по-нататък „DG IV”) е изчакала до 8 октомври 1993 г. преди да уведоми NVB относно искането, направено от страна на NUON и Mega Limburg на 6 септември 1993 г. Следователно, „NVB не е (могъл) да реагира на това писмо, когато е отговарял на изложението на възражения на 17 септември 1993 г.”.

12. С писмо от 30 август 1994 г., NUON и Mega Limburg искат от Комисията да „им разреши” да представят пред Gerechtshof te Amsterdam версията на изложението на възражения, което Комисията им е изпратила и протокола от съдебното заседание от 28 октомври 1993 г. В подкрепа на своето искане, те оспорват, че Комисията няма правомощие да им забрани да представят тези документи в национални правни производства. Те смятат, че е било „неуместно и нежелателно, при все че всички страни по производството са (били) преценени от изложението на възражения и протокола от съдебното заседание, съдиите от Gerechtshof, които е (трябвало да) ... произнесат решение относно съвместимостта (на тези споразумения) с правото на Общността относно конкуренцията не са (преценили) тези документи”. Според тях, документите предоставят „възможно най-вярното и независимо гледище относно хода на производството (висящо пред) Комисията” и те могат да „предоставят на Gerechtshof средство да поиска от Комисията по-подробна информация”. Освен това, те смятат, че решението на Комисията, което

позволява подобно оповестяване, не може „да увреди правата на защитата на нидерландските банки, тъй като (е било) възможно за тях по всяко време също така да заведат в националното производство защитата, която те са (били) подготвили в отговор на изложението на възражения”.

13. С факс от 23 септември 1994 г., DG IV уведомява NUON и Mega Limburg, че предишното ограничение, което се съдържа в писмото от 4 октомври 1993 г. относно „използването в национални правни производства на версията на изложението на възражения, която е (била) изпратена (на тях) изглежда необосновано и (е) следователно недействително”. Копие от това писмо е изпратено с обикновена поща на Postbank, която потвърждава получаването му на 27 септември 1994 г.

14. На 23 септември 1994 г., NUON и Mega Limburg изпращат копие от изложението на възражения (без протокола от съдебното заседание) на Gerechtshof te Amsterdam и уведомяват ищеца, че са сторили това свое действие.

15. С писмо от 30 септември 1994 г., Postbank иска от Комисията да отмени своето решение, което се съдържа в нейното писмо от 23 септември 1994 г. Тя оспорва, по-специално че това решение „противоречи на правото на Общността, по-специално на член 214 от Договора за ЕО и Регламент № 17”. Според ищеца, изложението на възражения се основава пряко или косвено на информация, която Комисията е получила в административното производство и която както NVB, така и Postbank „изрично са описали като съставляваща търговска тайна”. Следователно, тя се основава на информация, която, според ищеца, може да бъде оповестена на трети страни, само ако се намери за необходимо за провеждането на производството, започнато от Комисията (член 20 от Регламент № 17) и само ако засегнатите страни са били уведомени за това решение и им е предоставена възможност да се противопоставят или да гарантират, че не се разкриват никакви търговски тайни.

16. С писмо от 3/4 октомври 1994 г., DG IV отговаря, че то не намира причина да отстъпи от позицията, която е заело в своето писмо от 23 септември 1994 г. В това писмо, то заявява, че то просто е искало да посочи, че страните, които вече разполагат с някои документи, именно изложението на възражения (без приложенията към него) и протокола от съдебното заседание, „(не биха могли) да бъдат възпрепятствани да представят тези документи пред националния съд”, тъй като те не са задължени да „поискат разрешение за тази цел”.

Производство пред Първоинстанционния съд

17. С искова молба, заведена в секретариата на Първоинстанционния съд на 22 октомври 1994 г., ищецът завежда настоящото дело за отмяна на решение на Комисията, което се съдържа в нейното писмо от 23 септември 1994 г. (по-нататък „решението”) и Решението от 3/4 октомври 1994 г., с което то се потвърждава.

18. С отделен документ, също така заведен в секретариата на Съда на 22 октомври 1994 г., той подава искане в съответствие с членове 185 и 186 от Договора за спирането на действието на оспореното решение и за определение, с което се изисква от Комисията да запази забраната, която тя е направила с оглед на предоставянето на изложението на възражения на NUON и Mega Limburg относно използването на този документ в национални правни производства и, следователно, да нареди на тези дружества да възстановят въпросните документи от националните съдилища или трети страни, които са получили копия от тях.

19. С определение от 1 декември 1994 г. по дело T-353/94 R Postbank/Комисия, Resueil, стр. II-1141, председателят на Първоинстанционния съд отчасти отговаря на това искане. Той спира действието на решението и нарежда на Комисията „незабавно (да) изпрати копия от това определение” до адресатите на писмото от 23 Септември 1994 г.

20. Комисията изпраща копие от определението до NUON и Mega Limburg на 2 декември 1994 г.

Ход на националното производство

21. С факс от 5 декември 1994 г. ищецът уведомява Комисията, че NUON и Mega Limburg възнамеряват да представят разглежданите документи на съдебно заседание пред Gerechtshof te Amsterdam. За да ги възпрепятства да сторят това, ответникът им изпраща чрез факс от същия ден, копие от определението на председателя на Първоинстанционния съд, за да ги уведоми относно спирането на действието на решението, което се съдържа в писмото от 23 септември 1994 г.

22. Независимо от това, на това съдебно заседание NUON и Mega Limburg представят изложението на възражения, без да вземат предвид противопоставянето/възражението от страна на Postbank и ABN.

23. С решение от 16 февруари 1995 г., Gerechtshof отхвърля жалбите от страна на NUON (по NUON срещу Postbank) и на Mega Limburg (по Mega Limburg срещу ABN). Той решава да не вземе предвид изложението на възражения за целите на това свое решение.

Ход на производството пред Първоинстанционния съд

24. Същевременно писменото производство по настоящото дело следва нормалния си ход. Съдът решава да започне устната фаза без каквито и да е предварителни запитвания.

25. Страните представят своите устни доводи и отговарят на въпросите, поставени им от страна на Съда, на съдебното заседание от 14 декември 1995 г.

Заклучения на страните

26. Ищецът твърди, че Първоинстанционният съд трябва:

- да отмени решението на Комисията, което се съдържа в писмата от 23 септември 1994 г. и 3/4 октомври 1994 г.;
- да постанови Комисията да заплати разноските.

27. Ответникът поддържа, че Първоинстанционният съд трябва:

- да постанови исковата молба за недопустима;
- като алтернатива, да отхвърли исковата молба като неоснователна;
- във всеки случай, да постанови ищецът да заплати разноските.

Относно допустимостта

28. Комисията смята, че исковата молба е недопустима поради четири основания, които са: i) че жалбата е ненавременна, ii) че не е налице акт, който неблагоприятно да засяга ищеца, iii) че ищецът няма интерес да заведе иска и iv) че производството е било лишено от цел.

Първи и втори иск за недопустимост: исковата молба е ненавременна и не е налице акт, който неблагоприятно да засяга ищеца

Обобщение на твърденията на страните

29. При поддържането на това, че исковата молба е заведена несвоевременно и че никоя мярка не е засегнала неблагоприятно ищеца, Комисията твърди, че оспорените мерки са решения, които тълкуват, първо, решенията, чрез които тя разрешава на NUON и Mega Limburg да вземат участие в съдебното заседание от 28 октомври 1993 г. и, второ, Решението от 4 октомври 1993 г., чрез което тя им изпраща копие от изложението на възражения, като изрично посочва, че това изложение, без неговите приложения, не съдържа търговски тайни. Тя твърди, че ако, както твърди ищецът, тези документи наистина са съдържали търговска тайна, тогава би имало възможност трети страни да са ги разгледали, което би увредило интересите на ищеца, а не тяхното последващо представяне пред националния съд. По нейно становище, дори ако трябва да се признае, че правното положение на ищеца би могло да бъде засегнато от представянето на изложението на възражения пред националния съд, подобно представяне не било следствие от писмото от 23 септември 1994 г., тъй като адвокатът, който действа от името на NUON и Mega Limburg също така би могъл да ги представи без първо да се увери, че Комисията споделя неговото тълкуване относно наличното фактическо и правно положение.

Комисията твърди, че тя не е била компетентна да забрани или разреши подобно използване.

30. Следва, според Комисията, че, тъй като оспорените мерки са просто тълкувателни решения, които не са годни да изменят предходни решения, исковата молба е недопустима, поради това, че тя е насочена срещу мерки, които просто потвърждават две предходни решения, които не са били оспорени в рамките на предписания срок (решение по съединени дела 166/86 и 220/86 Irish Cement/Комисия, Recueil, стр. 6473 и определение по дело C-12/90 Infortec/Комисия, Recueil, стр. I-4265, точка 10). Освен това, решението не може да бъде предмет на иск за отмяна по смисъла на член 173 от Договора, тъй като по никакъв начин не засяга интересите на ищеца (по съединени дела T-10/92, T-11/92, T-12/92 и T-15/92 Cimenteries CBR и други/Комисия, Recueil, стр. II-2667, точка 28).

31. Ищецът оспорва мотивирането на Комисията в неговата цялост. Оспореното решение има правни последици, които пряко засягат неговите интереси, поради няколко причини. Първо, решението е довело до оповестяването на негови търговски тайни, тъй като изложението на възражения, чието представяне Комисията е разрешила в нидерландския съд, възпроизвежда информация, която Postbank изрично е описало като съставляваща търговска тайна, когато я е изпратило на Комисията. Второ, според решението по дело 53/85 Akzo Chemie/Комисия, (по дело 53/85, Recueil, стр. 1965), една мярка произвежда правни последици и трябва да се разглежда като решение по смисъла на член 173 от Договора, когато тя оттегля защитата, предвидена от правото на Общността. Оспореното решение по този начин е подсъдно, тъй като, като е разрешила на NUON и Mega Limburg да използват изложението на възражения и протокола от съдебното заседание в национални правни производства, то е уронило защитата, на която има право да търси ищеца в съответствие с член 214 от Договора и член 20 от Регламент № 17. Фактът, че, чрез това решение, Комисията е оттеглила забраната, която тя е наложила в своето писмо от 4 октомври 1993 г. относно становището, че тази забрана не разполага с правна основа, не означава, че решението няма правни последици. Трето, разглежданото решение не може да се приема като съставляващо чисто тълкувателно решение. То съставлява отговор на искането, което NUON и Mega Limburg са отправили до Комисията чрез писмо от 30 август 1994 г., с което изрично искат разрешение да използват изложението на възражения от 14 юни 1993 г. и протокола от съдебното заседание от 28 октомври 1993 г. в националното производство.

32. Освен това, Postbank привлича вниманието върху факта, че, противно на твърдението на Комисията, разглежданото решение в настоящото дело не е решението да се изпатят изложението на възражения и протокола от съдебното заседание на NUON и Mega Limburg, а решението да се разреши на трети страни да представят тези документи в национални правни производства. Postbank изтъква, че, когато е научила, че Комисията е изпратила пълната версия на изложението на възражения на двете упоменатите по-горе предприятия, 20 дни след като те са я получили, тя също така е научила, че Комисията, когато е изпратила тези

документи, изрично е забранила на тези предприятия да използват информацията, която се съдържа във въпросните документи за каквато и да е друга цел, различна от подготовката за съдебното заседание и пряко или косвено да ги оповестяват на трети страни. Така ищецът е решил да не повдига иск срещу мярката, тъй като той смята, че един правен иск „би бил безсмислен”.

Заклучения на Съда

33. При оценка на основанията на първите две правни основания за недопустимост, първо трябва да се има предвид, че само мерките, които пораждаат обвързващо правно действие са мерки, срещу които може да бъде повдигнат иск за отмяна в съответствие с член 173 от Договора. Един иск от страна на едно физическо или юридическо лице е допустим само ако оспорената мярка може да засегне интересите на ищеца като окаже съществено въздействие спрямо неговото правно положение (вж., по-специално дело *Cimenteries CBR*, упоменато по-горе, точка 28).

34. Според ответника, настоящия иск е недопустим по същество поради две причини. Първо, оспореното решение е просто едно тълкувателно решение, без никакво обвързващо правно действие. Второ, то по никакъв начин не засяга правното положение на Postbank, тъй като то не накърнява защитата на търговската тайна и поверителната информация, която се твърди, че се съдържа в изложението на възраженията.

35. Противно на твърдението на ответника, писмото от 23 септември 1994 г. съдържа решение и пряко засяга интересите на Postbank. Първо, то частично оттегля решението на Комисията, което се съдържа в нейното писмо от 4 октомври 1993 г., тъй като то оттегля забраната в това писмо да се използва изложението на възражения в национални правни производства. Второ, в отговор на искането от страна на NUON и Mega Limburg за „разрешение” да представят изложението на възражения и протокола от съдебното заседание пред *Gerechtshof te Amsterdam*, тя сочи, че Комисията не вижда пречка това да стане.

36. Освен това, що се отнася до твърдението на Комисията, че интересите на ищеца, и по-специално неговата търговска тайна, не е били засегнати, това е въпрос не относно допустимостта на този иск, а по същество. Той засяга наличието и обхвата на задължението на Комисията да спазва професионалната тайна по отношение на информацията, която е изпратена от страна на ищеца и други банки, които участват в споразумението GSA, която се съдържа по-специално в изложението на възраженията. По този начин той обхваща анализ на съвместимостта с член 214 от Договора и член 20 от Регламент № 17 на решението да се „позволи” на NUON и Mega Limburg да представят пред националните органи документи, които съдържат информация, която се класифицира от страна на ищеца като поверителна. Разглеждането на този въпрос съставлява самия предмет на този спор.

37. С оглед на предходното, Съдът смята, че решението произвежда обвързващо правно действие, което може да засегне правното положение на ищеца и следователно може да бъде предмет на един иск за отмяна в съответствие с член 173 от Договора.

38. Като е било повдигнато на 22 октомври 1994 г., с други думи по-малко от един месец след съобщаването на решението на ищеца, това производство е започнато в рамките на срока, установен от Договора.

39. Следва, че първото и второто правно основание са недопустими и следва да се отхвърлят.

Третия иск за недопустимост: ищецът няма интерес да започне иск

Обобщение на доводите на страните

40. Комисията поддържа, като алтернатива, че ищецът „няма валиден интерес“ от отмяната на решението, тъй като то се отнася до представянето на разглежданите документи в два национални иска, а Postbank е в качеството на ответник само по едното от тях. Настоящия иск, следователно, е недопустим, доколкото той е насочен срещу решението, което Комисията е адресирала до Mega Limburg, което е предприело производство само срещу ABN.

41. Ищецът оспорва това правно основание. След решението, оповестяването на търговската тайна и поверителната информация относно Postbank би било същото чрез представянето на изложението на възражения в иска на Mega Limburg срещу ABN, както и чрез представянето на същото в делото, заведено от страна на NUON/Postbank или в други дела. Фактът, че то не е страна по някое от тези иски, следователно, е без значение.

Заклучения на Съда

42. Третото правно основание за недопустимост, в което се твърди, че ищецът няма интерес от завеждането на производство, е очевидно неоснователно. Представянето на изложението на възражения в националното производство, по което Postbank не е страна обхваща предаването на информация, която би могла да се окаже поверителна, също както представянето на същия документ в националното производство, по което жалбоподателят е страна. Следователно, фактът, че Postbank не е страна по едно от упоменатите по-горе дела пред националните съдилища е ирелевантно, що се отнася до неговия интерес да повдигне иска.

43. Следва, че третото правно основание за недопустимост трябва да се отхвърли.

Четвъртото правно основание: спорът е станал лишен от цел

Обобщение на доводите на страните

44. В своя отговор, ответникът твърди, че настоящата искова молба е станала напълно лишена от цел, тъй като на 16 февруари 1995 г. *Gerechtshof te Amsterdam* е произнесъл две окончателни решения по двете дела, упоменати по-горе, *Mega Limburg/ABN* и *NUON/Postbank*. Производството, по което въпросните документи са били представени, след като е било разрешено, искът за отмяна понастоящем, твърди той, е станал лишен от цел.

45. В своите отговори на въпросите, поставени му от страна на Съда, жалбоподателят заявява, че той все още има интерес от /отмяната на решението, тъй като няколко предприятия, които са подали жалба или са се присъединили в административното производство, разполагат с изложението на възражения. Тези предприятия са могли по всяко време да решат да използват този документ в някой нидерландски съд в подкрепа на своите доводи. Две от тях вече са завели производство срещу *Postbank*, които понастоящем са висящи пред *Gerechtshof te Amsterdam*. Те са изложили същите доводи като *NUON* и *Mega Limburg* в делата, които току-що са били приключени и са повдигнали възможността от представяне на разглежданото изложение на възражения. Отмяната на оспореното решение, следователно, би предотвратила предаването на този документ на националните съдебни органи и всяко последващо оповестяване на поверителната информация, която той съдържа.

46. Ищецът също така изтъква, както е поддържал и Съдът на ЕО, че един жалбоподател има достатъчен интерес да оспорва едно решение, ако той се опасява от повторно извършване на твърдяната нередност (по дело *C-92/78 Simmenthal* срещу Комисията 777, по дело *C-207/86 Apesco/Комисия 2151*, и дело *Akzo Chemie* срещу Комисията, упоменато по-горе).

Заклучения на Съда

47. В настоящото дело, националното производство, в което *NUON* и *Mega Limburg* са представили изложението на възражения след оспореното решение, е прекратено от решенията на *Gerechtshof te Amsterdam* от 16 февруари 1995 г. Тези решения са окончателни, тъй като никоя от страните не е завела жалба пред *Hoge Raad der Nederlanden* (Върховния съд на Нидерландия). Освен това, видно е от документите пред Съда, че *Gerechtshof* не е взел предвид изложението на възражения при произнасянето на своето решение. Правното положение на *Postbank* не е било засегнато по никакъв начин от предаването на въпросните документи. Следователно, ищецът вече няма настоящ или потенциален интерес във връзка с националното производство, в което *NUON* и *Mega Limburg* са представили този документ след решението на Комисията.

48. Обаче, Съдът смята, че, както ищецът предлага по няколко повода не по време на съдебното заседание, неговият интерес от отмяната на решението трябва да се разглежда във връзка с общия обхват на въпросната мярка. Трябва да се подчертае, че в своето Решение от 23 септември 1994 г. Комисията изрично отменя забраната,

която се съдържа в нейното писмо от 4 октомври 1993 г. относно представянето на изложението на възражения пред националните съдебни органи, въпреки че във всеки случай забраната за предаването на същия документ на трети страни остава непроменена. Премахването на тази забрана се основава на становището, че Комисията няма задължение да забрани предаването на този документ и протокола от съдебното заседание на националните съдебни органи. По този начин то произвежда специфични последици, които се изразяват в премахването на всякакви пречки пред подобно предаване. Оспореното решение, следователно, трябва да се тълкува като отнасящо се не до предаването на тези документи от административното производство за целите на едно конкретно национално дело, а по-скоро до тяхното предоставяне пред всеки един национален съд.

49. Следователно, с оглед на обхвата на това решение и фактът, че няколко предприятия разполагат с, по-специално изложението на възражения, доста вероятно е те да го използват в друго национално производство. На тази основа, ищецът запазва настоящия интерес да води настоящия иск. Следователно, искът не се е превърнал в лишен от цел.

50. Следва, че четвъртото правно основание за недопустимост трябва да се отхвърли.

Същество

51. Ищецът основава своя иск на пет правни основания: i) нарушение на член 214 от Договора и член 20 от Регламент № 17, ii) злоупотреба с правомощия, iii) нарушение на принципа за защитата на законни очаквания, iv) нарушение на член 190 от Договора и, накрая, v) нарушение на член 185 от Договора и член 20, параграф 2 от Регламент № 17.

По първото правно основание: нарушение на член 214 от Договора и член 20 от Регламент № 17

52. Първото правно основание обхваща две части. В първата ищецът твърди, че при разрешаването, с писмо от 23 септември 1994 г., NUON и Mega Limburg да представят пред националните съдилища пълната версия на изложението на възражения и протокола от съдебното заседание от 28 октомври 1993 г., Комисията е нарушила член 20, параграф 1 от Регламент № 17. Във втората част, ищецът твърди, че чрез позволяването на предаването на въпросните документи на *Gerechtshof te Amsterdam*, Комисията е нарушила член 214 от Договора и член 20, параграф 2 от Регламент № 17, тъй като тези документи съдържат части, които се приемат като съставляващи търговска тайна, както от страна на ищеца, така и от страна на Комисията.

По първата част на правното основание: нарушение на член 20, параграф 1 от Регламент № 17

- Обобщение на доводите на страните

53. В първата част на правното основание, ищецът твърди, че при даването на разрешение, чрез писмо от 23 септември 1994 г., на две трети страни да представят пред националните съдилища пълната версия на изложението на възражения и протокола от съдебното заседание от 28 октомври 1993 г., Комисията е нарушила член 20, параграф 1 от Регламент № 17, въз основа на който, информацията придобита в административното производство „ще се използва само за целите на съответното искане или разследване”.

54. В подкрепа на този иск той излага предварителната точка, че изложението на възражения и протокола от съдебното заседание съдържат информация, повдигната от уведоменото споразумение GSA или предадена на Комисията в отговор на исканията за информация. Обаче, съгласно едно решение на Съда на ЕО (по дело C-67/91 Asociación Española de Banca Privada и други, Recueil, стр. 4785, по-нататък „АЕВ”), член 20, параграф 1 от Регламент № 17 се прилага не само спрямо информация, придобита в съответствие с членове 11, 12, 13 и 14 от този регламент, но също така спрямо тази, взета от уведомленията. Член 20, параграф 1, следователно, се прилага спрямо настоящото дело.

55. Той после отбелязва, преди всичко, че разглежданата информация е използвана в национално производство, иначе казано по друг начин, различен от използването Ж в производството пред Комисията. Подобно използване, следователно, е в противоречие на член 20, параграф 1 от Регламент № 17 (АЕВ, точка 38, и по дело C-36/92 P SEP/Комисия, Recueil, стр. I-1911, точки 25 и последващи).

56. Второ, Postbank твърди, че дори ако забраната, установена в член 20, параграф 1 не е пряко адресирана до съдилищата на държавите-членки, те при все това трябва да я уважават. Използването пред или от тях на информация, придобита от Комисията, би уронило нейните права на защита и би нарушило принципа за защитата на законните очаквания, който регламентира сътрудничеството между Комисията и предприятията (решение по дело АЕВ).

57. Накрая ищецът твърди, че в настоящото дело, Комисията няколко пъти е нарушила принципите, които тя е определила през 1993 г. в своето уведомление за сътрудничество между националните съдилища и Комисията при прилагането на членове 85 и 86 от Договора за ЕО (ОВ С 39, стр. 6, по-нататък „уведомлението за сътрудничество между националните съдилища и Комисията” или „уведомлението”). По-специално, той твърди, че Комисията е нарушила принципите за неутралност и обективност, които регламентират съдебното производство като, по-специално не е спазила своето задължение да не отговаря благоприятно на искания за информация, които не са отправени пряко или косвено от даден национален съд.

58. Комисията оспорва всички тези доводи.

59. Тя твърди, преди всичко, че позоваването от страна на ищеца на член 20, параграф 1 е неправилно, тъй като Postbank я критикува не заради неправилното използване на придобитата информация, а поради това, че я е оповестила. Все така, според мнението на генералния адвокат Lenz по делото Akzo, упоменатото по-горе, подобно оповестяване се обхваща единствено от параграф 2 от този член.

60. Освен това, Регламент № 17 не се прилага в настоящото дело, тъй като той се отнася само до производство за приложението на членове 85 и 86 от Договора пред Комисията и органите на държавите-членки. Той не съдържа никакви норми относно отношенията между Комисията и националните органи (решение по делото АЕВ). По този начин той не засяга националните съдилища, които, при един спор между лицата, могат да приложат членове 85 и 86 по силата на техния директен ефект (по дело 127/73 BRT/Sabam, Recueil, стр. 51). Освен това, използването на изложението на възражения от един национален съд е съвместимо както с неговото задължение да защитава правата на лицата в правните отношения, регламентирани от членове 85 и 86, така и с общия принцип за сътрудничество между националните съдилища и Комисията. Подобно, това по никакъв начин не уронва защитата на правата на защита на предприятията.

61. Що се отнася до твърдяното неспазване на уведомлението за сътрудничество между националните съдилища и Комисията, ответникът твърди, че уведомлението не се прилага по настоящото дело. То се отнася по-скоро до дела, когато един национален съд търси информация от Комисията. В настоящото дело, една трета страна, която не е свързана с административното производство и която притежава един документ във връзка с това производство, представя този документ в националния съд. Подобен случай се обхваща от процесуалните норми на държавите-членки, а не от правото на Общността.

Заклучения на Съда

62. В първата част на своето правно основание, ищецът твърди нарушение на член 20, параграф 1 от Регламент № 17, който забранява използването на информация, придобита в съответствие с членове 11, 12, 13 и 14 за друга цел, различна от тази, за която тя е поискана. Тази забрана прави невъзможно за Комисията и за националните органи, които законно разполагат с подобна информация да я използват за друг повод, различен от този, за който тя е била придобита (вж. решенията, и двете упоменати по-горе, по дело АЕВ, точка 37, и по дело SEP, точка 28).

63. За да се определи дали, в едно подобно на това дело, член 20, параграф 1 от Регламент № 17 налага задължение на Комисията да забранява на всяко предприятие, на които е предала някои документи във връзка с административното производство, да ги представят в национални правни производства, е необходимо този член да се тълкува, като се има предвид принципа за /лоялно сътрудничество, който по силата на член 5 на Договора, регламентира отношенията между държавите-членки и институциите. Настоящото дело се отнася до едно ниво на

сътрудничество между Комисията и националните съдилища, доколкото тези съдилища, чрез представянето на документите от една от страните по производството, биха могли да ги използват при вземането на решение дали е или не е налице някакво нарушение на членове 85 и 86 от Договора.

64. Принципът за лоялно сътрудничество, въплътен в член 5 от Договора, изисква от институциите на Общността, и преди всичко от Комисията, която е натоварена със задачата да гарантира приложението на разпоредбите на Договора, да предостави активна подкрепа на всеки национален съдебен орган, който разглежда нарушение на нормите на Общността. Тази подкрепа, която се проявява в различни форми, може, в подходящите случаи, да се състои в оповестяването пред националните съдилища на документи, придобити от институциите при упражняването на техните задължения. (вж. Определението на Съда на ЕО от 13 юли 1990 г. по дело C-2/88 Imm. Zwartveld и други, Recueil, стр. I-3365, точки 16 до 22).

65. В производство за приложението на нормите на Общността относно конкуренцията, този принцип по-специално предполага, както се поддържа от Съда на ЕО, че националният съд е оправомощен да иска информация от Комисията относно състоянието на всяко едно производство, което може да е започнала Комисията и да получи от тази институция такава икономическа и правна информация, каквато тя би могла да предостави (по дело C-234/89 Delimitis, Recueil, стр. I-935, точка 53, и съединени дела C-319/93, C-40/94 и C-224/94 Dijkstra и други, Recueil, стр. I-4471, точка 36).

66. Противно на твърдението на ищеца, подобно сътрудничество между Комисията и националните съдилища попада извън обхвата на Регламент № 17. Този регламент регламентира само отношенията между Комисията и органите на държавите-членки, указани в член 88 от Договора, които упражняват правомощия паралелно с тези на Комисията. В съответствие с установената съдебна практика, националните органи, указани в този регламент определено не обхващат националните съдилища, които прилагат членове 85 и 86 от Договора по силата на техния директен ефект (вж. дело BRT, упоменато по-горе, точки 15 до 20, по дело 37/79 Marty, Recueil, стр. 2481, точка 13, и по съединени дела 209/84, 210/84, 211/84, 212/84 и 213/84 Asjes и други, Recueil, стр. 1425, точки 55 и 56). Следователно, член 20, параграф 1 от този регламент не може да се тълкува като налагащ на Комисията задължение да забрани на предприятията да представят документи от административното производство в национални правни производства.

67. Във всеки случай, ако тази разпоредба, която изисква от Комисията и органите на държавите-членки да използват информацията, придобита в административното производство „само за целите на съответното искане или разследване”, трябва да се тълкува по начина, оспорен от страна на ищеца като забраняваща всякакво използване от един национален съд на информация, която е получена, подобно тълкуване не само че би било несъвместимо с принципа за лоялно сътрудничество,

но също така би уронило правата на страните по съдебния процес, които произтичат от директното приложение на член 85, параграф 1 и член 86 от Договора в отношенията между лицата, които националните съдилища трябва да защитават (дело BRT, упоменато по-горе, точка 16).

68. Упоменатата по-горе забрана наистина може да обслужва целта за предоставяне на защита на предприятия, които имат интерес от това да не се оповестява поверителна информация, по-специално търговска тайна, изпратена на Комисията по време на засегнатото административно производство. Обаче, нуждата от подобна защита не може да преобладава над правото на предприятията, които разполагат с подобна информация, да отстояват своя случай в национални правни производства.

Тълкуването на този параграф по подобен начин, който забранява всякакво използване от националния съд на получената информация, също така би уронило правата на страните в съдебния процес, произтичащи от прякото действие на член 85, параграф 1 и член 86 от Договора в отношенията между лицата, които националните съдилища трябва да защитават. Изискването за предоставяне на защита за предприятия, които имат интерес от не-оповестяването на поверителна информация, по-специално търговска тайна, не може да преобладава над правото на предприятията, които разполагат с подобна информация, да оспорват своя случай в национални правни производства.

69. Освен това, тази забрана не е необходима, за да се защити поверителната информация и търговската тайна. След като подобни документи от административното производство се представени в национални правни производства, е налице презумпция, че националните съдилища ще гарантират защитата на поверителна информация, по-специално търговска тайна, тъй като, за да се гарантира пълната ефективност на разпоредбите на правото на Общността в съответствие с принципа за сътрудничество, установен в член 5 от Договора, от тези органи се изисква да поддържат правата, които тези разпоредби предоставят на лицата. (вж., по-специално по дело C-213/89 Factortame и други, Recueil, стр. I-2433, точки 18 - 21).

70. Това заключение не противоречи на решението по делото AEB, на което се позовава ищецът. В това решение Съдът на ЕО започва от предварителното условие, че Регламент № 17 се отнася, по-специално до „условията в съответствие с които националните органи могат да действат по такъв начин, че да не забавят производството, провеждано от Комисията, а напротив, да гарантират, че ефективното провеждане на такова едно производство и при съблюдаването на правата на засегнатите лица” (точка 31). Като прилага това общо правило тя поддържа (в точка 37), че от органите на държавите-членки се изисква, като „органи, които на законно основание разполагат с” подобна информация, получена от Комисията в административното производство, да съблюдают професионална тайна в съответствие с член 20 от Регламент № 17. Тя пояснява (в точки 42 и 43), че тези органи не могат да използват подобна информация като доказателство, а само

за да могат да вземат решение дали или не е уместно да се започне едно национално производство. Обаче, независимо че в решението по същество на това решение и в няколко параграфи на мотивите относно задължението на националните органи да съблюдават професионална тайна, Съдът на ЕО препраща към „държавите-членки” това препращане не може да се тълкува като означаващо, че Съдът на ЕО е искал да наложи на националните съдилища същите ограничения като тези, приложими спрямо административните органи. Подобно разширено тълкуване би надхвърлило обхвата на решението, което, както стана ясно по-горе, се отнася само до отношенията между Комисията и органите на държавите-членки, които изпълняват функции, които съответстват на тези на Комисията по въпроси на конкуренцията.

71. Освен това, що се отнася до твърдението на ищеца, че оспореното решение, като разрешава на предприятията да използват пред националните съдилища информацията, която е получена в административното производство, уронва правата на защитата и е нарушила принципа за защитата на законните очаквания, който се прилага спрямо сътрудничеството между Комисията и предприятията (вж. финалната част на точка 56), също така не е неоснователна.

72. Доколкото се засягат правата на защитата на Postbank в националното производство, трябва да се подчертае, че дори ако представянето от страна на една от страните по това производство на документи, които съдържат упоменатата по-горе информация може да отслаби положението на предприятията, за които се отнася информацията, при все това националният съд трябва да гарантира, въз основа на националните процесуални норми, защитата на тези права, защитата на подобни предприятия. В тази връзка, в едно дело, например, като настоящото, националният съд може, *inter alia*, да вземе предвид временното естество на изразеното от Комисията мнение в изложението на възражения и на възможността за преустановяване на националното производство в очакване на приемането от страна на Комисията на една окончателна позиция. Твърденият вредоносен резултат от предаването на някои документи на националните съдилища определено не може, следователно, да оправдае пълната забрана от страна на Комисията на подобно предаване.

73. Подобно, представянето на разглежданите документи не би уронило правата на защита на ищеца в административното производство. „Законните очаквания” на които Postbank се позовава, се отнасят, по-специално съобразно решението по делото АЕВ, на което се позовава ищецът, както до правото на предприятията да бъдат уведомени и изслушани в разследвания относно конкуренцията що се отнася до целите, преследвани от Комисията, така и правото, че „информацията, ... получена, не трябва впоследствие да бъде използвана извън правния контекст, в което е направено искането” (АЕВ, точка 36). Този съд смята, че предаването на засегнатите документи, по-специално изложението на възражения, на националните съдебни органи няма въздействие върху административното производство, тъй като засегнатите предприятия не са по този начин лишени от правото да бъдат уведомени и изслушани от Комисията относно всички фактически

и правни въпроси, които се съдържат в тези документи. Освен това, като стана ясно по-горе, тъй като Регламент № 17 не се прилага спрямо сътрудничеството между Комисията и националните съдилища, ограниченията, които той налага спрямо използването на информацията, която е получена от Комисията, определено не могат да се наложат спрямо тези съдилища.

74. Накрая, твърдението на ищеца относно конфликт между решението и уведомлението относно сътрудничество между националните съдилища и Комисията, с оглед разкриването, от друга гледна точка, на нарушение на член 20, параграф 1 от Регламент № 17, същи така е неоснователно.

75. В това уведомление, и по-специално в главата, озаглавена „Сътрудничество между националните съдилища и Комисията” Комисията признава, като предварителна точка, че „в съответствие с член 5 от Договора за ЕО (както се тълкува от определението по дело *Zwartveld* и решението по дело *Delimitis*, и двете упоменати по-горе), (тя) има задължение за лоялно сътрудничество, по отношение на съдебните органи на държавите-членки, които отговарят за гарантирането на приложението и съблюдаването на правото на Общността в националната правна система” (вж. точка 33). По този начин тя дава общи индикации относно изпълнението на нейното задължение за сътрудничество, и по-специално информацията, която тя приема, че трябва да бъде предоставена на националните съдилища. В точка 42 от уведомлението, на което се позовава ищеца, Комисията заявява по-специално, че в съответствие с принципите за неутралност и обективност, които са присъщи на националните правни производства, тя „няма да удовлетвори искания за информация, освен ако те са отправени от национален съд, или директно, или косвено ...”.

76. По този начин е видно от самите понятия самото съдържание на уведомлението, че Комисията не е поела никакво задължение да забрани на предприятията, които участват в административното производство, да представят пред националните съдилища всякакви документи, които са получени по време на това производство, а че тя просто е искала да изясни условията в съответствие с които тя ще разглежда всякакви искания за информация, направени от подобни съдилища или от страна на една страна по националното производство.

77. Следва, че първата част на правното основание е необоснована.

Втората част на правното основание: твърдяно нарушение на член 214 от Договора и член 20, параграф 2 от Регламент № 17

-Обобщение на доводите на страните

78. Във втората част, ищецът твърди, че, като е позволила предаването на изложението на възражения на *Gerechthof te Amsterdam*, Комисията е нарушила член 214 от Договора и член 20, параграф 2 от Регламент № 17, тъй като

въпросният документ съдържа части, които се приемат като съставляващи търговска тайна както от страна на ищеца, така и от страна на Комисията.

79. Според ищеца, забраната, предвидена в член 214 от Договора и член 20, параграф 2 от Регламент № 17 разширява спрямо всяко оповестяване извън производството за прилагането на конкурентното право, започната от Комисията и, следователно, спрямо предаването на националните съдилища на информация, обхваната от професионална тайна (по дело *Delimitis*, точка 53, и уведомлението за сътрудничество между националните съдилища и Комисията). Следва, че ответникът е в съответствие със задължението да се постави изпращането на изложението на възражения и протокола от съдебното заседание на *NUON* и *Mega Limburg* под условието (което всъщност е посочено в неговото писмо от 4 октомври 1993 г.) тези документи да не бъдат използвани в национални правни производства и да не се допуска достъпът, пряк или косвен, на трети страни до тях. В неизпълнение на това задължение, в съответствие с делото *Akzo*, тя е трябвало да се консултира с всички банки, които са посочили, че предоставената от тях информация съдържа търговска тайна преди предаването на документите.

80. Комисията отговаря, че член 214 от Договора и член 20, параграф 2 от Регламент № 17 се отнасят само до информация, която по своето естество е обхваната от професионална тайна. Както се заявява в мнението на генералния адвокат по делото *Akzo*, тази информация трябва да бъде от определено значение и трябва да бъде такава, че да не може да бъде оповестена на трети страни, които са извън дружеството, без при това на това дружество да бъде изложено на затруднения.

81. В настоящото дело, тя твърди, че не е било налице оповестяване, което да породи подобни проблеми. Тя твърди, че задължението да съблюдава професионална тайна е смекчено в настоящото дело, тъй като то не обхваща представянето на един документ в националното производство, а предаването на определена информация на трети страни, на които член 19 от Регламент № 17 предоставя правата да бъдат изслушани. В подобен случай, както се поддържа от Съда (дело *Akzo*, точка 27), „Комисията може да съобщи на подобна страна определена информация, обхваната от задължението за професионална тайна, доколкото е необходимо да стори това във връзка с нормалното протичане на едно разследване“. Следователно, не е налице нарушение на член 20, параграф 2 от Регламент № 17 или член 214 на Договора. Последващото представяне на изложението на възражения от страна на *NUON* и *Mega Limburg* пред националните съдилища е въпрос за националния съд, а не за Комисията, като последната няма правото нито да препятства, нито да разреши това. Въпросът за допустимостта на подобно представяне, следователно, е въпрос единствено на националното право. Във всеки случай, тъй като в настоящото дело този документ е бил представен в хода на правни производства между страни, всяка от които разполага с този документ, не е имало налице оповестяване по смисъла на член 20, параграф 2 от Регламент № 17.

82. Комисията също така твърди, че ищецът я критикува не само поради нарушение на задължението да поддържа професионална тайна, както се предвижда в упоменатите разпоредби, но също така поради нарушение на общия принцип за защита на търговската тайна. Ответникът твърди, основно, че търговски тайни, които се съдържат в изложението на възражения, като се предположи, че такива съществуват, са изгубили своята защита, когато са направени публични чрез предаването на този документ на NUON и Mega Limburg. Като алтернатива, той твърди, че версията на изложението на възражения, предадена на NUON и Mega Limburg не съдържат търговски тайни, доколкото приложенията към него не са били включени.

83. Ищецът отговаря, първо, че в настоящото дело, той не трябва да се позовава на нарушение на общия принцип за защитата на търговската тайна. Самата Комисия признава наличието в изложението на възражения на поверителна информация, обхваната от изискването за професионална тайна от нейна страна. Второ, тя заявява, че предаването на изложението на възражения на засегнатите предприятия, през 1993 г., което обхваща по-скоро ограничено, отколкото общо оповестяване на съдържащата се в него информация, не лишава окончателно тази информация от наличната защита по силата на изискването за професионална тайна. Следователно, предаването на същата тази информация на националните съдилища през 1994 г. съставлява нарушение на професионална тайна.

Заклучения на Съда

84. Във втората част на първото правно основание, ищецът твърди, че, като не е забранила на NUON и Mega Limburg да представят на *Gerechtshof te Amsterdam* изложението на възражения от 14 юни 1993 г. и протокола от съдебното заседание от 28 октомври 1993 г., Комисията е нарушила както член 214 от Договора, така и член 20, параграф 2 от Регламент № 17. От нейна страна, Комисията твърди, че тя по никакъв начин не е нарушила изискването за професионална тайна или е оповестила някоя от търговските тайни на Postbank, тъй като, първо, разпоредбите, на които се позовава Postbank, не се прилагат в настоящото дело и, второ, въпросните документи не съдържат търговска тайна от каквото и да е търговско значение.

85. Преди да произнесе решение по тази втора част на правното основание, е уместно първо да се разгледат съответните разпоредби относно професионалната тайна, от които е обвързана Комисията в производството за приложението на нормите на Общността относно конкуренцията. Член 214 от Договора предвижда: „ще се изисква от членовете на институциите на Общността, членовете на комитетите, и длъжностните лица и другите служители на Общността, дори след прекратяването на техните правомощия, да не оповестяват информация от вида, обхванат от професионална тайна, по-специално информация относно предприятия, техните търговски отношения или техните разходни компоненти”. Член 20, параграф 2 от Регламент № 17 предвижда: „Без да се накърняват разпоредбите на членове 19 и 21 (които се отнасят, съответно, до съдебното

заседание на страните и публикуването на решения), Комисията и компетентните органи на държавите-членки, техните длъжностни лица и другите служители няма да оповестяват информация, която е придобита от тях като следствие от приложението на този регламент и от вида, обхваната от професионална тайна”.

86. Информацията, която се обхваща от професионална тайна, може да бъде както поверителна информация, така и търговска тайна. Член 214 от Договора се прилага спрямо „информация от вида, обхваната от професионална тайна”. Тя се прилага по-специално спрямо „информация относно предприятия, техните търговски отношения или техните разходни компоненти”. Така това изрично се отнася до информация, която, по принцип, попада, поради своето съдържание, в рамките на категорията търговски тайни, както се определя от Съда на ЕО (дело Akzo, упоменато по-горе).

87. Търговските тайни са информация, чието не само публично оповестяване, но и чието просто предаване на друго лице, различно от това, което е предоставило информацията, може сериозно да увреди интересите на това лице. Установена съдебна практика е, по силата на общия принцип, който вдъхновява процесуалните норми по въпросите на конкуренцията, „много специална защита” трябва да се предостави за търговските тайни, указани в член 19, параграф 3 и член 21, параграф 2 от Регламент № 17 (вж., по-специално дело Akzo, точки 28 и 29). Също така, когато в конкретни дела Комисията е призвана да определи тези документи, чието предаване на трети страни се смята, че съдържа търговски тайни, тя трябва да постави подобно предаване под условието на подходяща процедура, предназначено да защитава законните интереси на засегнатите предприятия, които са заинтересовани да не бъдат оповестени техните търговски тайни.

88. В настоящото дело, ищецът и другите засегнати банки посочват по няколко повода, че изложението на възражения съдържа поверителна информация и търговски тайни. По-специално, с писмо от 27 октомври 1993 г., адресирано до Комисията и на съдебното заседание от 28 октомври 1993 г., NVB, нидерландското Сдружение на банки, протестира срещу изпращането на изложението на възражения до NUON и Mega Limburg, като твърди *inter alia*, че то съдържа търговски тайни и не може, следователно, да бъде изпратена, в своята пълна версия, на трети страни. Освен това, след като Комисията, чрез писмо от 23 септември 1994 г., изрично премахва всяка пречка пред представянето на този документ в правни производства от страна на NUON и Mega Limburg, Postbank я призовава да отмени това решение, като повтаря, че изложението на възражения се основава на информация, която NVB и тя самата „изрично е описала като съставляваща търговска тайна“. Комисията, от своя страна, смята, че версията на изложението на възражения, която тя е изпратила на NUON и Mega Limburg, не съдържа търговска тайна, тъй като не са били включени нейните приложения. Освен това, въпреки протестите на ищеца и NVB, Комисията изпраща този документ на NUON и Mega Limburg. Тя след това не е уведомила засегнатите банки относно факта, че тези две предприятия са поискали да могат да представят документа в национални правни производства и, накрая, тя ги е уведомила относно

предоставянето на това искане, само след като е уведомила за оспореното решение NUON и Mega Limburg.

89. За да се реши дали, при тези обстоятелства, поведението на Комисията обхваща някакво нарушение на професионална тайна, както се твърди от Postbank, трябва да се отбележи, че член 214 от Договора и член 20, параграф 2 от Регламент № 17 не изискват от Комисията да забранява на трети страни да представят в национални правни производства, документи, които са получени в производството пред Комисията, които съдържат поверителна информация и търговски тайни. Тези разпоредби, дори ако те препятстват предприятията да предават подобни документи на трети страни, по никакъв начин не препятстват тяхното оповестяване на националните съдилища. Първо, член 20, параграф 2 не се прилага спрямо настоящото дело, тъй като, както вече беше изтъкнато, всяко пряко и косвено сътрудничество между Комисията и националните съдебни органи попада извън обхвата на този регламент. Второ, член 214 от Договора, който забранява на всички длъжностни лица и служители на институциите да оповестяват поверителна информация и търговски тайни на трети страни, не може да се тълкува като означаващ, че по силата на своето задължение да съблюдава професионална тайна, от Комисията се изисква да забрани на предприятията да представят националните съдилища всякакви документи, получени в хода на административното производство. Подобно тълкуване може да изложи на риск сътрудничеството между националните съдебни органи и институциите на Общността, както се предвижда в член 5 от Договора, и преди всичко – да накърни правото на икономическите агенти на ефективна юридическа защита. По-специално, в подобно на това дело, това би лишило някои предприятия от защитата, предоставена от националните съдилища, на предоставените им права по силата на прякото действие на членове 85 и 86 от Договора.

90. Обаче, като предлага своето сътрудничество на националните съдилища, Комисията не може при никакви обстоятелства да урони гаранциите, които са предоставени на лицата от разпоредбите на Общността относно професионалната тайна (вж. *Delimitis*, точка 53). Поддържането на подобни гаранции изисква от Комисията, когато е изправена пред едно искане от страна на някое предприятие за разрешение да представят на тези съдилища документи, които съдържат поверителна информация и търговска тайна, да предприеме всички необходими предпазни мерки, за да гарантира, че правото на засегнатите предприятия на защита на тази информация не е уронено от или по време на предаването на документите на националните съдилища. Подобни предпазни мерки могат да обхванат, по-специално уведомяването на тези съдилища относно документите или откъсите от документи, които съдържат поверителна информация или търговска тайна. Както вече беше подчертано, тогава отговорността се носи от националния съд за гарантирането на защитата на поверителния характер на подобна информация или търговска тайна.

91. По-специално, в едно подобно на това дело, когато, по време на административното производство, засегнатите предприятия са дали индикации

съобщили относно наличието на търговска тайна, Комисията трябва, в съответствие с общото правило, установено в делото Akzo, да предостави на тези предприятия възможност да изложат своите становища. Тя, по-специално трябва да им предостави възможността както да изтъкнат откъсите в документите, чието предаване на националния съд може да ги увреди, ако не се вземат предпазни мерки, така че да посочат естеството и обхвата на подобна вреда.

92. Следва от всички предходни съображения, че противно на твърденията на ищеца, в едно производство за приложението на правила на Общността относно конкуренцията, Комисията, по принцип, не е нарушила член 214 от Договора като не е забранила оповестяването пред националните съдилища на документи, които съдържат поверителна информация и търговска тайна. Комисията нарушава своето задължение да съблюдава професионална тайна, само ако допусне подобни документи да бъдат предадени на националните съдебни органи, без да вземе необходимите предпазни мерки, включително, в подходящите случаи, тези от процесуално естество, да защити всякаква поверителна информация или търговска тайна.

93. Обаче, в някои случаи, би могло да не е възможно, дори ако Комисията предприеме всички упоменати по-горе предпазни мерки, за защитата на трети страни и на Общностите да бъдат напълно гарантирани. В тези изключителни случаи, Съдът на ЕО поддържа, че Комисията може да откаже да оповести документи пред националните съдебни органи. Подобен отказ се оправдава, само когато това е единственият начин да се гарантира „защита на правата на трети страни”, което по принцип е въпрос за националните съдилища, или „когато оповестяването на тази информация би могло да се намеси във функционирането и независимостта на Общността”, което, в контраст, е въпрос изключително за засегнатите институции от Общността (вж. Определението на Съда на ЕО от 6 декември 1990 г. по дело C-2/88 Zwartveld и други, Recueil, стр. I-4405, точки 10 и 11, и по дело 145/83 Adams/Комисия, Recueil, стр. 3539, точки 43 до 44).

94. В настоящото дело, в което банките, които вземат участие в административното производство, няколкократно изразяват тяхното противопоставяне на каквото и да е оповестяване на информация, което се съдържа по-специално в изложението на възражения, трябва да се поддържа, че Комисията, дори ако тя смята, че въпросните документи не съдържат търговска тайна, е трябвало отблизо да разгледа становищата на тези предприятия относно представянето на тези документи в съда и е трябвало да вземе всички необходими предпазни мерки, за да гарантира, че е защитен интересът на тези предприятия от това да не се допусне никакво оповестяване на информацията, която те съдържат. По-специално, като се има предвид факта, че, в административното производство, Комисията е изпратила изложението на възражения на NUON и Mega Limburg без да предостави на засегнатите предприятия, по-специално на Postbank, възможността да изложат своите становища относно наличието на търговска тайна в този документ (противно на точка 29 от решението по делото Akzo) и, освен това, че NVB е посочило наличието на подобни тайни, след като е научило за предаването на

изложението на възражения на тези предприятия, Комисията е трябвало да уведоми засегнатите банки чрез този документ относно искането от страна на NUON и Mega Limburg относно представянето на изложението на възражения и протокола от съдебното заседание в национални правни производства. Освен това, като се имат предвид всякакви забележки от страна на засегнатите банки относно наличието на търговски тайни в тези документи, тя е трябвало незабавно да уведоми едно надлежно обосновано решение на тези банки.

95. Тъй като в контекста на предаването на изложението на възражения и протокола от съдебното заседание на трети страни, се предполага, че Комисията е съблюдала процедурата, посочена от Съда на ЕО по делото Akzo Chemie/Комисия и не е успяла да я спази, след като е получила последващо искане от някои от тези предприятия за „разрешение“ да представят тези документи в национални правни производства, от нея, *a fortiori*, се е изисквало да предприеме необходимите мерки, за да премахне всякакъв риск от оповестяване на някои търговски тайни, които биха могли да се съдържат в тези документи. Обаче, видно е от документите пред Съда, че Комисията не е уведомила ищеца за това искане от страна на NUON и Mega Limburg и че тя не е уведомила NVB относно своя положителен отговор на това искане до (изтичането на) четири дни след изпращането им на тези предприятия.

96. Следва, че в настоящото дело, Комисията не е спазила своето задължение за професионална тайна, като не е предоставила на Postbank възможността да изложи своето становище относно представянето в правни производства на въпросните документи и като не е предприела всяка мярка, предназначена да защити поверителния характер на информацията или търговската тайна за които, от тяхна страна, засегнатите банки са поискали защита.

97. Втората част на правното основание, следователно, е добре обоснована.

98. При тези обстоятелства, решението на Комисията, което се съдържа в нейното писмо от 23 септември 1994 г. и потвърдено в нейното писмо от 3/4 октомври 1994 г. трябва да се отмени и не е необходимо да се произнася решение относно другите правни основания, повдигнати от страна на ищеца.

По съдебните разноски

99. В съответствие с член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, трябва да се нареди на загубилата делото страна да заплати разноските, ако това е било поискано от спечелилата делото страна. Тъй като Комисията е в качеството на загубила делото страна, а ищецът е поискал присъждане на разноските, трябва да се нареди на ответника да заплати разноските.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (първи разширен състав), реши:

1. Отменя решението на Комисията, което се съдържа в нейните писма от 23 септември 1994 г., адресирани до NUON Veluwe Nutsbedrijven NV и Maatschappij Elektriciteit en Gas Limburg NV и от 3/4 октомври 1994 г., адресирани до съвета на Postbank NV.

2. Нареща на Комисията да заплати разноските.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 септември 1997 година.

Подписи